

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

10 martie 2022 *

„Trimitere preliminară – Dreptul de liberă circulație și de liberă ședere pe teritoriul statelor membre – Articolul 21 TFUE – Directiva 2004/38/CE – Articolul 7 alineatul (1) litera (b) și articolul 16 – Copil care este resortisant al unui stat membru și locuiește în alt stat membru – Drept de ședere derivat al părintelui care asigură îngrijirea acestui copil – Cerința deținerii unor asigurări medicale complete – Copil care dispune de un drept de ședere permanentă pentru o parte dintre perioadele vizate”

În cauza C-247/20,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Social Security Appeal Tribunal (Northern Ireland) (Tribunalul de Apel pentru Litigii de Securitate Socială – Irlanda de Nord, Regatul Unit), prin decizia din 11 martie 2020, primită de Curte la 7 aprilie 2020, în procedura

VI

împotriva

The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul E. Regan, președinte de cameră, domnul C. Lycourgos, președintele Camerei a patra, și domnii I. Jarukaitis, M. Ilešić (raportor) și A. Kumin, judecători,

avocat general: domnul G. Hogan,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru VI, inițial de R. Drabble, QC, și M. Black, solicitor, ulterior de R. Drabble, QC, C. Rothwell și S. Park, solicitors;
- pentru guvernul norvegian, de K. Moe Winther, L. Furuholmen, T. Hostvedt Aarthun și T. Midttun Tobiassen, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: engleza.

– pentru Comisia Europeană, de E. Montaguti și J. Tomkin, în calitate de agenți,
după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 30 septembrie 2021,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 21 TFUE, precum și a articolelor 7 și 16 din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO 2004, L 158, p. 77, rectificare în JO 2004, L 229, p. 35, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între VI, pe de o parte, și Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (Administrația Fiscală și Vamală, Regatul Unit) (denumită în continuare „HMRC”), pe de altă parte, în legătură cu dreptul lui VI de ședere în Regatul Unit în perioadele cuprinse între 1 mai 2006 și 20 august 2006, precum și între 18 august 2014 și 25 septembrie 2016 și de a beneficia acolo, pentru aceste perioade, de creditul fiscal pentru copilul aflat în întreținere, precum și de alocații familiale.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2004/38

- 3 Considerentele (1), (2), (10) și (18) ale Directivei 2004/38 au următorul cuprins:
 - „(1) Cetățenia Uniunii conferă fiecărui cetățean al Uniunii un drept fundamental și individual la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre, sub rezerva limitărilor și condițiilor prevăzute de tratat și a măsurilor adoptate în scopul aplicării acestuia.
 - (2) Libera circulație a persoanelor constituie una dintre libertățile fundamentale ale pieței interne, care reprezintă un spațiu fără frontiere interne, în care libertatea este asigurată în conformitate cu dispozițiile tratatului.
- [...]
- (10) [... P]ersoanele care își exercită dreptul de ședere nu trebuie să devină o sarcină excesivă pentru sistemul de asistență socială din statul membru gazdă în timpul unei perioade inițiale de ședere. Prin urmare, dreptul de ședere pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora ar trebui să facă obiectul anumitor condiții, dacă perioadele de ședere depășesc trei luni.

[...]

(18) Pentru a constitui un mijloc autentic de integrare în cadrul societății statului membru gazdă în care cetățeanul Uniunii își are reședința, dreptul de ședere permanentă, odată ce a fost obținut, nu ar trebui supus niciunei condiții.”

4 Conform articolului 1 literele (a) și (b) din Directiva 2004/38, aceasta vizează condițiile de exercitare a dreptului la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre de către cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, precum și dreptul de ședere permanentă pe teritoriul statelor membre.

5 Articolul 2 din această directivă, intitulat „Definiții”, prevede:

„În sensul prezentei directive:

1. prin «cetățean al Uniunii» se înțelege orice persoană având cetățenia unui stat membru;

2. prin «membru de familie» se înțelege:

- (a) soțul;
- (b) partenerul cu care cetățeanul Uniunii a contractat un parteneriat înregistrat, în temeiul legislației unui stat membru, dacă, potrivit legislației statului membru gazdă, parteneriatele înregistrate sunt considerate drept echivalente căsătoriei și în conformitate cu condițiile prevăzute de legislația relevantă a statului membru gazdă;
- (c) descendenții direcți în vârstă de cel mult 21 de ani sau care se află în întreținerea sa, precum și descendenții direcți ai soțului sau ai partenerului, conform definiției de la litera (b);
- (d) ascendenții direcți care se află în întreținere și cei ai soțului sau ai partenerului, conform definiției de la litera (b);

[...]”

6 Capitolul III din directiva menționată conține, la articolele 6-15, dispozițiile referitoare la dreptul de ședere.

7 Articolul 7 din aceeași directivă, intitulat „Dreptul de ședere pentru o perioadă mai mare de trei luni”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Toți cetățenii Uniunii au dreptul de ședere pe teritoriul altui stat membru pentru o perioadă mai mare de trei luni în cazurile în care:

- (a) sunt lucrători care desfășoară activități salariate sau activități independente în statul membru gazdă sau
- (b) dispun de suficiente resurse pentru ei și pentru membrii familiilor lor, astfel încât să nu devină o sarcină pentru sistemul de asistență socială al statului membru gazdă în cursul șederii și dețin asigurări medicale complete în statul membru gazdă sau
- (c) – sunt înscriși într-o instituție privată sau publică, acreditată sau finanțată de către statul membru gazdă pe baza legislației sau practicilor sale administrative, cu scopul principal de a urma studii, inclusiv de formare profesională și

- dețin asigurări medicale complete în statul membru gazdă și asigură autoritatea națională competentă, printr-o declarație sau o altă procedură echivalentă la propria alegere, că posedă suficiente resurse pentru ei înșiși și pentru membrii de familie, astfel încât să nu devină o povară pentru sistemul de asistență socială al statului membru gazdă în timpul perioadei de ședere sau

(d) sunt membri de familie care însoțesc ori se alătură unui cetățean al Uniunii care îndeplinește el însuși condițiile menționate la literele (a), (b) sau (c).

(2) Dreptul de ședere prevăzut la alineatul (1) se extinde asupra membrilor de familie care nu au cetățenia unui stat membru, în cazul în care însoțesc ori se alătură cetățeanului Uniunii în statul membru gazdă, cu condiția ca cetățeanul Uniunii să îndeplinească condițiile menționate la alineatul (1) literele (a), (b) sau (c)."

- 8 Articolul 12 din Directiva 2004/38, intitulat „Păstrarea dreptului de ședere de către membrii de familie în eventualitatea decesului sau plecării cetățeanului Uniunii”, prevede la alineatul (2) al doilea paragraf:

„Înainte de a dobândi dreptul de ședere permanentă, dreptul de ședere al persoanelor interesate rămâne supus obligației ca aceștia să poată dovedi că desfășoară o activitate salariată sau independentă sau că au suficiente resurse pentru ei înșiși și pentru membrii familiilor lor, astfel încât să nu devină o sarcină pentru sistemul de asistență socială al statului membru gazdă în timpul perioadei de ședere și că dețin o asigurare medicală completă, valabilă în statul membru gazdă, ori că sunt membri ai unei familii constituite deja în statul membru gazdă de către o persoană care satisface aceste cerințe. [...]"

- 9 Articolul 14 din această directivă, intitulat „Păstrarea dreptului de ședere”, prevede la alineatul (2) primul paragraf:

„Cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora au dreptul de ședere prevăzut la articolele 7, 12 și 13, atât timp cât îndeplinesc condițiile prevăzute de aceste articole."

- 10 Capitolul IV din directiva menționată conține, la articolele 16-21, dispozițiile care reglementează dreptul de ședere permanentă.

- 11 În secțiunea I din Directiva 2004/38, intitulată „Eligibilitatea”, figurează articolul 16, care prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Cetățenii Uniunii care și-au avut reședința legală pe teritoriul statului membru gazdă în cursul unei perioade neîntrerupte de cinci ani dobândesc dreptul de ședere permanentă pe teritoriul acestuia. Acest drept nu face obiectul condițiilor prevăzute la capitolul III.

(2) Alineatul (1) se aplică și în cazul membrilor de familie care nu au cetățenia unui stat membru și care și-au avut reședința legală împreună cu cetățeanul Uniunii în statul membru gazdă în cursul unei perioade neîntrerupte de cinci ani."

Regulamentul (UE) nr. 492/2011

- 12 Considerentul (1) al Regulamentului (UE) nr. 492/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 aprilie 2011 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Uniunii (JO 2011, L 141, p. 1) are următorul cuprins:

„Regulamentul (CEE) nr. 1612/68 al Consiliului din 15 octombrie 1968 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Comunității [(JO 1968, L 257, p. 2, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 11)] a fost modificat de mai multe ori și în mod substanțial [...]. Este necesar, din motive de claritate și de raționalizare, să se codifice regulamentul menționat.”

- 13 Potrivit articolului 10 din Regulamentul nr. 492/2011, care corespunde articolului 12 din Regulamentul nr. 1612/68:

„Copiii resortisantului unui stat membru care este sau a fost încadrat în muncă pe teritoriul unui alt stat membru sunt admiși în sistemul de învățământ general, la cursurile de ucenici și de formare profesională în aceleași condiții ca și resortisanții statului respectiv, dacă aceștia domiciliază pe teritoriul aceluia stat.

Statele membre încurajează inițiativele care le permit acestor copii să urmeze cursurile menționate în cele mai bune condiții.”

Acordul privind retragerea

- 14 Prin Decizia (UE) 2020/135 din 30 ianuarie 2020 referitoare la încheierea Acordului privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (CEEA) (JO 2020, L 29, p. 1), Consiliul Uniunii Europene a aprobat, în numele Uniunii Europene și al CEEA, acest acord (JO 2020, L 29, p. 7, denumit în continuare „Acordul de retragere”), care a fost atașat la această decizie.

- 15 Articolul 86 din Acordul de retragere, intitulat „Cauzele aflate pe rolul Curții de Justiție a Uniunii Europene”, prevede la alineatele (2) și (3):

„(2) Curtea de Justiție a Uniunii Europene este în continuare competentă să se pronunțe cu privire la cererile de decizie preliminară introduse de instanțe judecătorești din Regatul Unit înainte de încheierea perioadei de tranziție.

(3) În sensul prezentului capitol, o procedură este considerată ca fiind inițiată în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene [...] în momentul în care actul de sesizare a fost înregistrat de grefa Curții de Justiție [...].”

- 16 Articolul 89 alineatul (1) din Acordul de retragere prevede:

„Hotărârile și ordonanțele Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțate înainte de încheierea perioadei de tranziție, precum și hotărârile și ordonanțele pronunțate după încheierea perioadei de tranziție în cadrul procedurilor menționate la articolele 86 și 87 au caracter obligatoriu în toate elementele lor pentru Regatul Unit și pe teritoriul acestuia.”

- 17 Conform articolului 126 din Acordul de retragere, perioada de tranziție a început la data intrării în vigoare a acestui acord, și anume 1 februarie 2020, și s-a încheiat la 31 decembrie 2020.

Dreptul Regatului Unit

- 18 Directiva 2004/38 a fost transpusă în ordinea juridică a Regatului Unit prin Immigration (European Economic Area) Regulations 2006 [Regulamentul din 2006 privind imigrația (Spațiul Economic European), denumit în continuare „Regulamentul privind imigrația din 2006”], care a fost consolidat ulterior prin Immigration (European Economic Area) Regulations 2016 [Regulamentul din 2016 privind imigrația (Spațiul Economic European), denumit în continuare „Regulamentul din 2016 privind imigrația”].
- 19 Articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul din 2016 privind imigrația definește diferitele categorii de cetățeni ai Uniunii enunțate la articolul 7 alineatul (1) literele (a)-(c) din Directiva 2004/38, și anume cele ale lucrătorilor care desfășoară activități salariate, lucrătorilor care desfășoară activități independente, persoanelor care se întrețin singure și, respectiv, elevilor sau studenților. Acest articol 4 alineatul (1) litera (c) definește o „persoană care se întreține singură” ca fiind o persoană care posedă suficiente resurse astfel încât să nu devină o sarcină pentru sistemul de asistență socială al Regatului Unit în cursul șederii sale și care deține o asigurare medicală completă în Regatul Unit.
- 20 Articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul din 2016 privind imigrația precizează, în privința membrilor de familie ai unei persoane care se întreține singură al căror drept de ședere depinde de cel al acestei persoane, că cerința de a deține o asigurare medicală completă în Regatul Unit este îndeplinită doar în cazul în care o asemenea asigurare acoperă atât persoana respectivă, cât și pe membrii săi de familie.
- 21 Articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul din 2016 privind imigrația definește noțiunea de „persoane eligibile” în sensul acestui regulament. În temeiul acestui articol 6 alineatul (1) litera (d), noțiunea de „persoană eligibilă” include persoanele care se întrețin singure, în sensul articolului 4 alineatul (1) litera (c) din regulamentul menționat.
- 22 În temeiul articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul din 2016 privind imigrația, o persoană eligibilă are dreptul de ședere în Regatul Unit atât timp cât rămâne eligibilă.
- 23 Potrivit articolului 15 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul din 2016 privind imigrația, orice resortisant al Spațiului Economic European (SEE) care a avut reședința în Regatul Unit în conformitate cu acest regulament pentru o perioadă neîntreruptă de cinci ani dobândește în acest stat un drept de ședere permanentă. În temeiul acestui articol 15 alineatul (1) litera (b), același lucru este valabil pentru un membru de familie al unui resortisant al SEE care nu are el însuși cetățenia unui stat membru, dar care a avut reședința în Regatul Unit împreună cu acest resortisant, în conformitate cu regulamentul menționat, pentru o perioadă neîntreruptă de cinci ani.
- 24 Articolul 16 din Regulamentul din 2016 privind imigrația, care corespunde articolului 15 bis din Regulamentul din 2006 privind imigrația, prevede condițiile în care o persoană poate fi recunoscută ca beneficiind de un drept de ședere derivat în Regatul Unit. În temeiul articolului 16 alineatele (1) și (2) din Regulamentul din 2016 privind imigrația, o persoană care asigură cu titlu principal îngrijirea unui resortisant al SEE cu reședința în Regatul Unit beneficiază de un drept derivat de ședere în acest stat atunci când resortisantul SEE în cauză nu a împlinit vârsta de 18 ani, locuiește în Regatul Unit ca persoană care se întreține singură și nu ar fi în măsură să rămână în Regatul Unit dacă persoana respectivă ar părăsi Regatul Unit pentru o perioadă nedeterminată.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 25 VI este o resortisantă pakistaneză care locuiește împreună cu soțul său, de asemenea resortisant pakistanez, și cu cei patru copii ai lor în Irlanda de Nord (Regatul Unit). În cursul anului 2004, în acest stat s-a născut fiul lor, care are cetățenia irlandeză.
- 26 VI și soțul său posedă resurse suficiente pentru a-și acoperi necesitățile, atât ale lor, cât și ale familiei lor. În special, soțul lui VI a lucrat și a fost supus impozitării în toate perioadele în discuție în litigiul principal. VI, care s-a ocupat inițial de copiii lor, lucrează și este supusă impozitării începând din luna aprilie 2016.
- 27 Părțile din litigiul principal nu contestă că, cel puțin în perioada cuprinsă între 17 august 2006 și 16 august 2014, VI și familia sa dețineau o asigurare medicală completă și că VI beneficia, în consecință, în temeiul articolului 15 bis alineatele (1) și (2) din Regulamentul din 2006 privind imigrația, de un drept de ședere derivat în calitate de persoană care asigură în principal îngrijirea unui copil resortisant al SEE „care se întreține singur”.
- 28 De asemenea, părțile nu contestă că, în urma șederii sale legale în Regatul Unit pentru o perioadă neîntreruptă de cinci ani, fiul lui VI a dobândit un drept de ședere permanentă în Regatul Unit.
- 29 În schimb, părțile din litigiul principal au poziții opuse în ceea ce privește dreptul lui VI de a beneficia, pentru perioadele cuprinse între 1 mai 2006 și 20 august 2006, precum și între 18 august 2014 și 25 septembrie 2016, pe de o parte, de creditul fiscal pentru copilul aflat în întreținere și, pe de altă parte, de alocații familiale. Cele două acțiuni referitoare la litigiile principale, pendinte în fața instanței de trimitere, au fost conexe de aceasta în scopul prezentei trimiteri preliminare pentru motivul că au același obiect, și anume dreptul de ședere în Regatul Unit al lui VI în perioadele în discuție.
- 30 Astfel, potrivit HMRC, un asemenea drept nu există din moment ce VI nu era acoperită de o asigurare de sănătate completă în perioadele menționate. În consecință, ea nu ar putea beneficia pentru acestea nici de creditul fiscal pentru copilul aflat în întreținere, nici de alocații familiale. HMRC admite totuși, în prezent, că valoarea unei eventuale plăți excedentare nu poate fi recuperată de la VI, dat fiind că aceasta nu a denaturat sau nu a omis niciodată să dezvăluie fapte materiale.
- 31 În aceste condiții, Social Security Appeal Tribunal (Northern Ireland) (Tribunalul de Apel pentru Litigii de Securitate Socială – Irlanda de Nord, Regatul Unit) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Un copil cu drept de ședere permanentă în [SEE] este obligat să își mențină asigurarea medicală completă pentru a-și păstra dreptul de ședere, precum ar trebui în calitate de persoană care se întreține singură, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul din 2016 privind imigrația?
- 2) Cerința prevăzută la articolul 4 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul din 2016 privind imigrația [potrivit căreia asigurarea medicală completă în Regatul Unit există în cazul unui elev sau student ori al unei persoane care se întreține singură, prevăzută la articolul 16 alineatul (2) litera (b) punctul (ii) din Regulamentul din 2016 privind imigrația, doar dacă o asemenea asigurare acoperă atât persoana respectivă, cât și pe toți membrii de familie

relevanți] este nelegală potrivit dreptului Uniunii, având în vedere articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2004/38 și Hotărârea Curții din 23 februarie 2010, Teixeira (C-480/08, EU:C:2010:83, punctul 70)?

- 3) În urma hotărârii din 2014, Ahmad v. Secretary of State for the Home Department (Civ 988, punctul 53), acordurile de reciprocitate referitoare la zona comună de călătorie stabilite în ceea ce privește asigurarea medicală între Regatul Unit și Irlanda sunt considerate «acorduri de reciprocitate» și, prin urmare, constituie asigurare medicală completă în sensul articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul din 2016 privind imigrația?”

Cu privire la competența Curții

- 32 Potrivit unei jurisprudențe constante, Curtea are sarcina să analizeze condițiile în care este sesizată de instanța națională în scopul de a-și verifica propria competență (Hotărârea din 15 iulie 2021, The Department for Communities in Northern Ireland, C-709/20, EU:C:2021:602, punctul 45 și jurisprudența citată).
- 33 În această privință, din articolul 19 alineatul (3) litera (b) TUE și din articolul 267 primul paragraf TFUE rezultă că Curtea este competentă să se pronunțe cu titlu preliminar cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau cu privire la validitatea actelor adoptate de instituțiile Uniunii. Al doilea paragraf al acestui articol 267 precizează în esență că, în cazul în care o chestiune care poate face obiectul unei trimiteri preliminare se invocă în fața unei instanțe dintr-un stat membru, această instanță poate, în cazul în care apreciază că o decizie în această privință îi este necesară pentru a pronunța o hotărâre, să ceară Curții să se pronunțe cu privire la această chestiune.
- 34 În speță, la 1 februarie 2020, dată la care a intrat în vigoare Acordul de retragere, Regatul Unit s-a retras din Uniune, devenind astfel un stat terț. Rezultă că instanțele acestui stat nu mai pot fi considerate, de la această dată, instanțe ale unui stat membru.
- 35 Acest acord prevede însă la articolul 126 o perioadă de tranziție cuprinsă între data intrării în vigoare a acordului menționat, și anume 1 februarie 2020, și 31 decembrie 2020. Articolul 127 din acesta prevede că, în perioada respectivă, în afară de cazul în care nu se stipulează altfel în același acord, dreptul Uniunii se aplică în Regatul Unit și pe teritoriul său, produce aceleași efecte juridice ca și cele pe care le produce în cadrul Uniunii și al statelor sale membre și este interpretat și aplicat potrivit aceluiași metode și principii generale ca și cele aplicabile în cadrul Uniunii.
- 36 Articolul 86 din Acordul de retragere prevede de asemenea, la alineatul (2), că Curtea rămâne competentă să se pronunțe cu titlu preliminar cu privire la cererile instanțelor din Regatul Unit prezentate înainte de sfârșitul perioadei de tranziție. În plus, din alineatul (3) al acestui articol rezultă că se consideră că o cerere de decizie preliminară a fost formulată, în sensul alineatului (2) menționat, la data la care actul de sesizare a instanței a fost înregistrat de grefa Curții.
- 37 Prezenta cerere de decizie preliminară a fost introdusă la Curte de o instanță din Regatul Unit la 7 aprilie 2020, și anume înainte de sfârșitul perioadei de tranziție, în cadrul litigiilor din speță referitoare la dreptul lui VI de ședere în Regatul Unit în perioadele cuprinse între 1 mai 2006 și 20 august 2006, precum și între 18 august 2014 și 25 septembrie 2016 și de a beneficia acolo, pentru perioadele respective, de creditul fiscal pentru copilul aflat în întreținere, precum și de alocații familiale.

- 38 Rezultă, pe de o parte, că situația în discuție în litigiul principal privește perioade anterioare retragerii Regatului Unit din Uniune și anterioare expirării perioadei de tranziție și, prin urmare, intră în domeniul de aplicare *ratione temporis* al dreptului Uniunii. Pe de altă parte, Curtea este competentă să se pronunțe cu titlu preliminar cu privire la cererea instanței de trimitere, în temeiul articolului 86 alineatul (2) din acest acord, în măsura în care această cerere urmărește obținerea unei interpretări a dreptului Uniunii.

Cu privire la cererea de procedură accelerată

- 39 Instanța de trimitere a solicitat Curții judecarea prezentei cauze potrivit procedurii accelerate prevăzute la articolul 105 din Regulamentul de procedură al Curții. Deși instanța menționată nu a motivat ea însăși această cerere, rezultă din decizia de trimitere că aceasta a fost prezentată ca urmare a unei cereri formulate în acest sens de VI și că VI a motivat necesitatea recurgerii la această procedură, în primul rând, prin expirarea, la 31 decembrie 2020, a perioadei de tranziție prevăzute de Acordul de retragere, ulterior căreia executarea unei hotărâri a Curții ar fi mai dificilă, în al doilea rând, prin faptul că HMRC ar încerca întotdeauna să obțină recuperarea unor sume care, în opinia sa, ar fi fost plătite în mod nejustificat, în temeiul unui credit fiscal pentru copilul aflat în întreținere, și, în al treilea rând, prin faptul că, din luna octombrie 2016, VI nu mai beneficiază de prestațiile sociale la care pretinde că ar avea dreptul.
- 40 Articolul 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură prevede că, la cererea instanței de trimitere sau, cu titlu excepțional, din oficiu, președintele Curții poate, după ascultarea judecătorului raportor și a avocatului general, în cazul în care natura cauzei impune examinarea acesteia în termen scurt, să decidă judecarea trimiterii preliminare potrivit procedurii accelerate.
- 41 Trebuie amintit în această privință că o astfel de procedură accelerată constituie un instrument procedural destinat să răspundă unei situații de urgență extraordinară (Hotărârea din 21 decembrie 2021, *Randstad Italia*, C-497/20, EU:C:2021:1037, punctul 37 și jurisprudența citată).
- 42 În speță, prin Decizia din 20 iulie 2020, președintele Curții, după ascultarea judecătorului raportor și a avocatului general, a respins cererea de judecare a prezentei cauze potrivit procedurii accelerate.
- 43 Astfel, în ceea ce privește, în primul rând, argumentul întemeiat pe expirarea perioadei tranzitorii prevăzute de Acordul de retragere, din articolul 89 alineatul (1) din acest acord coroborat cu articolul 86 alineatul (2) din acesta reiese că deciziile preliminare pe care Curtea le pronunță după sfârșitul perioadei de tranziție cu privire la cererea unei instanțe din Regatul Unit, prezentată înainte de sfârșitul acestei perioade, au forță obligatorie în toate elementele lor pentru Regatul Unit și în Regatul Unit.
- 44 În ceea ce privește, în al doilea rând, argumentul întemeiat pe faptul că HMRC ar urmări să obțină recuperarea sumelor care, în opinia sa, ar fi fost plătite în mod nejustificat cu titlu de credite fiscale pentru copilul aflat în întreținere, din constatările de fapt efectuate de instanța de trimitere, singura competentă în această privință, în cererea sa de decizie preliminară, rezumate la punctul 30 din prezenta hotărâre, rezultă că HMRC recunoaște în prezent că valoarea unei eventuale plăți excedentare nu poate fi recuperată de la VI, dat fiind că aceasta nu a denaturat niciodată și nici nu a omis să dezvăluie fapte materiale.

- 45 În al treilea rând, în ceea ce privește faptul că, începând din luna octombrie 2016, VI nu beneficiază de prestațiile sociale la care pretinde că are dreptul, trebuie să se constate că, chiar în ipoteza în care deciziile judiciare din litigiile principale, care privesc perioade anterioare acestei date, trebuiau să dea naștere unei obligații a HMRC de a efectua plata acestor prestații și pentru perioade ulterioare acesteia, nu rezultă din dosarul prezentat Curții că neplata prestațiilor menționate le-ar expune pe VI și pe familia sa unei situații de lipsuri materiale, care să justifice recurgerea la procedura accelerată (a se vedea în această privință Hotărârea din 15 iulie 2021, *The Department for Communities in Northern Ireland*, C-709/20, EU:C:2021:602, punctul 44). Or, nici simplul interes al justițiabililor, oricât de important și legitim ar fi, privind stabilirea cât mai rapid posibil a conținutului drepturilor care le sunt conferite de dreptul Uniunii, nici caracterul sensibil din punct de vedere economic sau social al unei cauze nu implică, ele însele, necesitatea examinării sale în termen scurt, în sensul articolului 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură (a se vedea în acest sens Ordonanța din 26 noiembrie 2020, *DSK Bank și FrontEx International*, C-807/19, EU:C:2020:967, punctul 38).
- 46 În aceste condiții, având în vedere informațiile furnizate Curții, nu a reieșit că prezenta cauză ar fi avut un caracter atât de urgent încât ar fi justificat să se deroge, cu titlu excepțional, de la normele de procedură ordinare aplicabile în materia trimiterii preliminare.

Cu privire la întrebările preliminare

Observații introductive

- 47 Trebuie amintit că sistemul de cooperare stabilit la articolul 267 TFUE este întemeiat pe o separare clară a funcțiilor între instanțele naționale și Curte. În cadrul unei proceduri inițiate în temeiul acestui articol, interpretarea prevederilor naționale este de competența instanțelor statelor membre, iar nu a Curții, și nu este de competența acesteia din urmă să se pronunțe asupra compatibilității normelor de drept intern cu prevederile dreptului Uniunii. În schimb, Curtea este competentă să furnizeze instanței naționale toate elementele de interpretare proprii dreptului Uniunii care să îi permită acesteia să aprecieze compatibilitatea normelor de drept intern cu reglementarea Uniunii (Hotărârea din 18 noiembrie 2020, *Syndicat CFTC*, C-463/19, EU:C:2020:932, punctul 29 și jurisprudența citată).
- 48 În plus, în cadrul acestei proceduri de cooperare, este de competența Curții să ofere instanței naționale un răspuns util, care să îi permită să soluționeze litigiul cu care este sesizată. Din această perspectivă, Curtea trebuie, dacă este cazul, să reformuleze întrebările care îi sunt adresate (Hotărârea din 15 iulie 2021, *The Department for Communities in Northern Ireland*, C-709/20, EU:C:2021:602, punctul 61 și jurisprudența citată). În această privință, revine Curții sarcina de a extrage din ansamblul elementelor furnizate de instanța națională și mai ales din motivarea deciziei de trimitere elementele de drept al Uniunii care necesită o interpretare, având în vedere obiectul litigiului (Hotărârea din 13 septembrie 2016, *Rendón Marín*, C-165/14, EU:C:2016:675, punctul 34 și jurisprudența citată).
- 49 În speță, din decizia de trimitere reiese că părțile din litigiul principal nu contestă că VI posedă resurse suficiente pentru a-și acoperi necesitățile, precum și pe cele ale fiului său, cetățean al Uniunii născut în anul 2004, și că, cel puțin în perioada cuprinsă între 17 august 2006 și 16 august 2014, aceștia dețineau o asigurare medicală completă. Rezultă că fiul lui VI și ea însăși, în calitate de părinte care asigură în fapt îngrijirea acestuia, beneficiau, în toată această perioadă, de un drept de ședere în Regatul Unit în temeiul articolului 21 alineatul (1) TFUE,

precum și al articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2004/38 (a se vedea prin analogie Hotărârea din 19 octombrie 2004, Zhu și Chen, C-200/02, EU:C:2004:639, punctele 42-47, precum și Hotărârea din 13 septembrie 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punctele 41-53).

- 50 Întrucât fiul lui VI a avut astfel reședința legală în Regatul Unit pentru o perioadă neîntreruptă de peste cinci ani, el a dobândit, cel târziu la 17 august 2011, un drept de ședere permanentă în acest stat în temeiul articolului 16 alineatul (1) din Directiva 2004/38.
- 51 Litigiile principale privesc dreptul lui VI de a beneficia de creditul fiscal pentru copilul aflat în întreținere și de alocații familiale, pe de o parte, pentru o perioadă situată înainte de 17 august 2006, în care fiul său nu dispunea încă de un drept de ședere permanentă în Regatul Unit în temeiul articolului 16 alineatul (1) din Directiva 2004/38, și, pe de altă parte, pentru o perioadă situată după 16 august 2014, în care el beneficia de un astfel de drept. Potrivit HMRC, VI nu poate beneficia pentru aceste perioade nici de creditul fiscal pentru copilul aflat în întreținere, nici de alocații familiale pentru motivul că, în perioadele menționate, nu era acoperită de o asigurare medicală completă și, în consecință, nu dispunea de un drept de ședere derivat în Regatul Unit.
- 52 Prin intermediul întrebărilor formulate, instanța de trimitere solicită astfel să se stabilească în ce măsură cerința de a dispune de o asigurare medicală completă în statul membru gazdă, prevăzută la articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2004/38, era aplicabilă în privința lui VI și a fiului său în aceleași perioade și, dacă este cazul, dacă asigurarea de care dispuneau era suficientă pentru a îndeplini această cerință. Prin urmare, întrebările trebuie reformulate în acest sens.

Cu privire la prima întrebare

- 53 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 21 TFUE și articolul 16 alineatul (1) din Directiva 2004/38 trebuie interpretate în sensul că un copil, cetățean al Uniunii, care a dobândit un drept de ședere permanentă și părintele care asigură în fapt îngrijirea acestuia sunt obligați să dispună de o asigurare medicală completă, în sensul articolului 7 alineatul (1) litera (b) din această directivă, pentru a-și păstra dreptul de ședere în statul gazdă.
- 54 În ceea ce privește acest copil, care este cetățean al Uniunii, trebuie arătat că articolul 16 alineatul (1) din Directiva 2004/38 prevede în mod expres că dreptul de ședere permanentă pe care cetățenii Uniunii îl dobândesc după ce au avut reședința legală pe teritoriul statului membru gazdă în cursul unei perioade neîntrerupte de cinci ani „nu face obiectul condițiilor prevăzute la capitolul III”. Acest drept nu este, așadar, supus printre altele condițiilor, prevăzute la articolul 7 alineatul (1) litera (b) din această directivă, de a dispune, pentru sine și pentru familia sa, de suficiente resurse, precum și de asigurări medicale complete.
- 55 Considerentul (18) al directivei menționate precizează, în această privință, că, „[p]entru a constitui un mijloc autentic de integrare în cadrul societății statului membru gazdă în care cetățeanul Uniunii își are reședința, dreptul de ședere permanentă, odată ce a fost obținut, nu ar trebui supus niciunei condiții”.

- 56 În ceea ce privește părintele, resortisant al unui stat terț, care asigură în fapt îngrijirea copilului respectiv, este necesar să se arate că articolul 16 alineatul (2) din Directiva 2004/38, potrivit căruia alineatul (1) al acestui articol se aplică și membrilor de familie care nu au cetățenia unui stat membru și care au avut reședința legală împreună cu cetățeanul Uniunii în statul membru gazdă în cursul unei perioade neîntrerupte de cinci ani, nu se aplică situației unui astfel de părinte.
- 57 Astfel, după cum reiese din articolul 2 punctul 2 din Directiva 2004/38, noțiunea de „membru de familie”, în sensul acestei directive, este limitată, în ceea ce privește ascendenții unui cetățean al Uniunii, la „ascendenții direcți care se află în întreținere”. În consecință, atunci când un cetățean minor al Uniunii se află în întreținerea părintelui său resortisant al unui stat terț, acesta din urmă nu se poate prevala de calitatea de ascendent direct „care se află în întreținere”, în sensul directivei menționate, pentru a beneficia de un drept de ședere în statul membru gazdă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 septembrie 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punctul 50 și jurisprudența citată).
- 58 În aceste condiții, potrivit unei jurisprudențe consacrate, dreptul de ședere permanentă în statul membru gazdă, conferit de dreptul Uniunii resortisantului minor al unui alt stat membru, trebuie, pentru a asigura efectul util al acestui drept de ședere, să fie considerat ca implicând în mod necesar, în temeiul articolului 21 TFUE, un drept al părintelui care asigură în fapt îngrijirea acestui cetățean al Uniunii minor de ședere împreună cu el în statul membru gazdă, independent de cetățenia acestui părinte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 octombrie 2004, Zhu și Chen, C-200/02, EU:C:2004:639, punctele 45 și 46, precum și Hotărârea din 13 septembrie 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punctele 51 și 52).
- 59 În consecință, inaplicabilitatea condițiilor prevăzute în special la articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2004/38, ca urmare a dobândirii de către respectivul minor a unui drept de ședere permanentă în temeiul articolului 16 alineatul (1) din această directivă, se extinde, în temeiul articolului 21 TFUE, la acest părinte.
- 60 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la prima întrebare că articolul 21 TFUE și articolul 16 alineatul (1) din Directiva 2004/38 trebuie interpretate în sensul că nici copilul, cetățean al Uniunii, care a dobândit un drept de ședere permanentă, nici părintele care asigură în fapt îngrijirea acestuia nu sunt obligați să dețină asigurări medicale complete, în sensul articolului 7 alineatul (1) litera (b) din această directivă, pentru a-și păstra dreptul de ședere în statul gazdă.

Cu privire la a doua întrebare

- 61 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 21 TFUE și articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2004/38 trebuie interpretate în sensul că, în ceea ce privește perioadele situate înainte ca un copil, cetățean al Uniunii, să fi dobândit un drept de ședere permanentă în statul gazdă, atât acest copil, atunci când se solicită pentru el un drept de ședere în temeiul articolului 7 alineatul (1) litera (b) menționat, cât și părintele care asigură în fapt îngrijirea sa trebuie să dețină asigurări medicale complete, în sensul acestei directive.

- 62 Potrivit articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2004/38, toți cetățenii Uniunii au dreptul de ședere pe teritoriul altui stat membru pentru o perioadă mai mare de trei luni, dar mai mică de cinci ani, în cazul în care „dispun de suficiente resurse pentru ei și pentru membrii familiilor lor, astfel încât să nu devină o sarcină pentru sistemul de asistență socială al statului membru gazdă în cursul șederii și dețin asigurări medicale complete în statul membru gazdă”.
- 63 Astfel cum a arătat domnul avocat general la punctele 48 și 49 din concluzii, deși modul de redactare a acestei dispoziții conține, în versiunea sa în limba engleză, o anumită ambiguitate, rezultă totuși în mod clar din alte versiuni lingvistice ale dispoziției menționate, precum cele în limbile germană, spaniolă, franceză și italiană, precum și din economia generală și din finalitatea Directivei 2004/38 că, în temeiul aceleiași dispoziții, nu numai cetățeanul Uniunii, ci și membrii familiei sale care au reședința împreună cu acesta în statul gazdă trebuie să fie acoperiți de o asigurare medicală completă.
- 64 În această privință, trebuie subliniat, în mod analog cu ceea ce s-a amintit la punctul 58 din prezenta hotărâre, că, deși, desigur, părintele care asigură în fapt îngrijirea unui cetățean al Uniunii minor nu face parte dintre membrii familiei acestuia în sensul Directivei 2004/38, dreptul de ședere pentru o perioadă mai mare de trei luni și mai mic de cinci ani conferit de această directivă acestui cetățean al Uniunii minor se extinde totuși, în scopul asigurării efectului util al acestui drept de ședere, la respectivul părinte, în temeiul articolului 21 TFUE.
- 65 În consecință, pentru a stabili dacă părintele menționat, resortisant al unui stat terț, beneficiază de un astfel de drept de ședere ca urmare a situației copilului său, cetățean al Uniunii, este necesar să se examineze dacă acest copil îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2004/38. În vederea acestei examinări, condițiile menționate trebuie considerate ca fiind aplicabile prin analogie aceluia părinte.
- 66 Curtea a avut deja ocazia să constate că din articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2004/38 coroborat cu considerentul (10) și cu articolul 14 alineatul (2) din aceasta rezultă că, pe întreaga durată a șederii pe teritoriul statului membru gazdă mai mare de trei luni și mai mică de cinci ani, cetățeanul Uniunii inactiv din punct de vedere economic trebuie printre altele să dispună, pentru el însuși și pentru membrii familiei sale, de o asigurare medicală completă pentru a nu deveni o sarcină excesivă pentru finanțele publice ale acestui stat membru [Hotărârea din 15 iulie 2021, A (Sănătate publică), C-535/19, EU:C:2021:595, punctele 53-55].
- 67 În ceea ce privește situația unui copil, cetățean al Uniunii, care are reședința în statul gazdă împreună cu un părinte care asigură în fapt îngrijirea sa, această cerință este îndeplinită atât atunci când copilul respectiv deține o asigurare medicală completă care îl acoperă pe părintele său, cât și în ipoteza contrară în care acest părinte deține o astfel de asigurare care îl acoperă pe copil (a se vedea prin analogie Hotărârea din 19 octombrie 2004, Zhu și Chen, C-200/02, EU:C:2004:639, punctele 29-33).
- 68 În speță, reiese din dosar că VI și fiul său au fost afiliați în perioada în cauză, și anume perioada cuprinsă între 1 mai 2006 și 20 august 2006, la sistemul public de asigurări de sănătate din Regatul Unit, oferit cu titlu gratuit de National Health Service (Serviciul Național de Sănătate).
- 69 În această privință, trebuie amintit că, deși statul membru gazdă poate supune, sub rezerva respectării principiului proporționalității, afilierea la sistemul său public de asigurări de sănătate a unui cetățean al Uniunii inactiv din punct de vedere economic, cu reședința pe teritoriul său în temeiul articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2004/38, unor condiții menite să asigure

că acest cetățean nu devine o sarcină excesivă pentru finanțele publice ale statului membru menționat, precum încheierea sau menținerea de către cetățeanul respectiv a unei asigurări medicale complete private, care permite rambursarea către statul membru amintit a cheltuielilor legate de sănătate suportate de acesta din urmă în favoarea aceluiași cetățean sau plata de către acesta a unei contribuții la sistemul public de asigurări de sănătate al aceluiași stat membru [Hotărârea din 15 iulie 2021, A (Sănătate publică), C-535/19, EU:C:2021:595, punctul 59], nu este mai puțin adevărat că, din moment ce un cetățean al Uniunii este afiliat la un asemenea sistem public de asigurări de sănătate în statul membru gazdă, el deține asigurări de sănătate complete, în sensul acestui articol 7 alineatul (1) litera (b).

- 70 În plus, într-o situație precum cea din litigiul principal, în care cetățeanul Uniunii inactiv din punct de vedere economic în discuție este un copil, iar unul dintre părinții săi, resortisant al unui stat terț, a lucrat și a fost supus impozitului în statul gazdă în perioada în cauză, ar fi disproporționat să i se refuze acestui copil și părintelui care asigură în fapt îngrijirea sa un drept de ședere, în temeiul articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2004/38, pentru simplul motiv că, în această perioadă, ei au fost afiliați cu titlu gratuit la sistemul public de asigurări de sănătate al acestui stat. Astfel, nu se poate considera că această afiliere gratuită constituie, în asemenea condiții, o sarcină excesivă pentru finanțele publice ale statului menționat.
- 71 În sfârșit, în măsura în care instanța de trimitere se referă, în a doua întrebare, la punctul 70 din Hotărârea din 23 februarie 2010, Teixeira (C-480/08, EU:C:2010:83), trebuie să se constate că aceasta nu este relevantă în speță. Desigur, Curtea a statuat în această hotărâre că dreptul de ședere în statul membru gazdă de care beneficiază părintele care asigură în fapt îngrijirea unui copil care își exercită dreptul de a urma studii în conformitate cu articolul 12 din Regulamentul nr. 1612/68 nu este supus condiției potrivit căreia părintele trebuie să posede resurse suficiente pentru a nu deveni o sarcină pentru sistemul de asistență socială al acestui stat membru în cursul șederii și să dețină asigurări medicale complete în acest stat membru. Cu toate acestea, articolul 12 din Regulamentul nr. 1612/68, la fel ca articolul 10 din Regulamentul nr. 492/2011, care l-a înlocuit, conferă drepturi numai copiilor din familia unui resortisant al unui stat membru care este sau a fost încadrat în muncă pe teritoriul statului membru gazdă. Or, soțul lui VI și tatăl copilului în cauză este resortisant al unui stat terț.
- 72 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 21 TFUE și articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2004/38 trebuie interpretate în sensul că, în ceea ce privește perioadele situate înainte ca un copil, cetățean al Uniunii, să fi dobândit un drept de ședere permanentă în statul gazdă, atât acest copil, atunci când se solicită pentru el un drept de ședere în temeiul articolului 7 alineatul (1) litera (b) menționat, cât și părintele care asigură în fapt îngrijirea sa trebuie să dețină asigurări medicale complete, în sensul acestei directive.

Cu privire la a treia întrebare

- 73 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere urmărește să afle dacă, în urma unei hotărâri pronunțate în cursul anului 2014 de Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) [Curtea de Apel (Anglia și Țara Galilor) (Secția civilă), Regatul Unit], acordurile de reciprocitate în vigoare privind zona comună de călătorie aplicabile asigurărilor de sănătate între Regatul Unit și Irlanda trebuie considerate „acorduri de reciprocitate” și, prin urmare, o asigurare medicală completă, în sensul articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul din 2016 privind imigrația.

- 74 Deși, ținând seama de considerațiile introductive prezentate la punctele 47-52 din prezenta hotărâre, pare posibil să se reformuleze această întrebare în sensul că, prin intermediul ei, instanța de trimitere solicită în esență Curții să stabilească dacă articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2004/38 trebuie interpretat în sensul că acordurile de reciprocitate, precum cele în vigoare în zona comună de călătorie aplicabile asigurărilor medicale între Regatul Unit și Irlanda, pot îndeplini cerința deținerii unor asigurări medicale complete, în sensul acestei dispoziții, trebuie totuși să se constate că instanța de trimitere nu furnizează nicio informație referitoare la conținutul acestor acorduri și la relevanța lor în cadrul litigiului principal.
- 75 Or, potrivit unei jurisprudențe constante, necesitatea de a ajunge la o interpretare a dreptului Uniunii care să fie utilă instanței naționale impune definirea de către aceasta din urmă a cadrului factual și normativ în care se încadrează întrebările adresate sau cel puțin explicarea ipotezelor de fapt pe care se întemeiază aceste întrebări. În plus, decizia de trimitere trebuie să indice motivele exacte care au determinat instanța națională să ridice problema interpretării dreptului Uniunii și să considere necesar să adreseze Curții o întrebare preliminară (Hotărârea din 25 martie 2021, Obala i lučice, C-307/19, EU:C:2021:236, punctul 49 și jurisprudența citată).
- 76 Aceste cerințe privind conținutul unei cereri de decizie preliminară figurează explicit la articolul 94 din Regulamentul de procedură, pe care instanța de trimitere este obligată să îl respecte în cadrul cooperării instituite la articolul 267 TFUE (Hotărârea din 25 martie 2021, Obala i lučice, C-307/19, EU:C:2021:236, punctul 50 și jurisprudența citată). Ele sunt de asemenea amintite în Recomandările Curții de Justiție a Uniunii Europene în atenția instanțelor naționale, referitoare la efectuarea trimiterilor preliminare (JO 2019, C 380, p. 1).
- 77 Întrucât, în speță, cererea de decizie preliminară nu îndeplinește cerințele menționate în ceea ce privește a treia întrebare, aceasta este inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 78 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

- 1) Articolul 21 TFUE și articolul 16 alineatul (1) din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE trebuie interpretate în sensul că nici copilul, cetățean al Uniunii, care a dobândit un drept de ședere permanentă, nici părintele care asigură în fapt îngrijirea acestuia nu sunt obligați să dețină asigurări medicale complete, în sensul articolului 7 alineatul (1) litera (b) din această directivă, pentru a-și păstra dreptul de ședere în statul gazdă.**

- 2) Articolul 21 TFUE și articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2004/38 trebuie interpretate în sensul că, în ceea ce privește perioadele situate înainte ca un copil, cetățean al Uniunii, să fi dobândit un drept de ședere permanentă în statul gazdă, atât acest copil, atunci când se solicită pentru el un drept de ședere în temeiul articolului 7 alineatul (1) litera (b) menționat, cât și părintele care asigură în fapt îngrijirea sa trebuie să dețină asigurări medicale complete, în sensul acestei directive.**

Semnături